

6. Розгляд справ про вчинені адміністративні корупційні правопорушення віднесено виключно до компетенції районних, районних у місті, міських чи міськрайонних судів (ч. 1 ст. 221 КУпАП).

7. При розгляді справ про адміністративні корупційні правопорушення, передбачені статтями 172-2- 172-9 КУпАП, присутність особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, є обов'язковою.

8. Строк розгляду справ про адміністративні корупційні правопорушення є загальним - 15 днів з дня одержання судом протоколу про адміністративне корупційне правопорушення та інших матеріалів справи. Але КУпАП передбачено випадки, коли строк розгляду справ про адміністративні корупційні правопорушення може зупинятися, наприклад, у разі, якщо особа, щодо якої складено протокол, умисно ухиляється від явки до суду або з поважних причин не може туди з'явитися (хвороба, перебування у відраженні чи на лікуванні, у відпустці тощо).

9. Під час провадження у справі про вчинене адміністративне корупційне правопорушення, участь прокурора у розгляді справи судом є обов'язковою (ст. 250 КУпАП).

10. Постанова суду про накладення адміністративного стягнення за адміністративне корупційне правопорушення у триденний строк з дня набрання нею законної сили направляється відповідному органу державної влади, органу місцевого самоврядування, державному чи виборному органу, власнику юридичної особи для вирішення питання про притягнення особи до дисциплінарної відповідальності, усунення її згідно із законодавством від виконання функцій держави, якщо інше не передбачено законом, а також усунення причин та умов, що сприяли вчиненню цього правопорушення.

Основними завданнями зазначеного закону є гармонізація українського законодавства з міжнародними нормами та правовими стандартами, що регулюють усі аспекти попередження і протидії корупції, а також визначення єдиного підходу до розуміння сутності корупції, різновидів її проявів, законодавчого врегулювання юридичної відповідальності за вчинення корупційних діянь.

Боротися з корупцією необхідно правовими методами шляхом законодавчого регулювання. Першочергового значення набуває необхідність законодавчого закріплення цілісного механізму протидії корупції в українській державі, а саме механізмів, необхідних для того, щоб відвертати, викривати, карати й викорінювати корупцію. Доцільним також є створення системи органів, що будуть безпосередньо реалізовувати заходи боротьби з корупцією.

Список використаної літератури:

1. Закон України «Про засади запобігання і протидії корупції» прийнятий Верховною Радою України від 07.04.2011

2. Кодекс України про адміністративні правопорушення прийнятий Верховною радою УРСР від 07.12.1984

3. «Характеристика нового антикорупційного законодавства». - Електронний ресурс. - 2014

4. «Загальна характеристика адміністративних корупційних правопорушень, їх кваліфікація та особливості провадження за цими деліктами». - мультимедійний навчальний посібник. - Авторський колектив НАВС.

Особливості реалізації судового контролю конституційності міжнародних договорів України

Валова А.В. - студентка навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: професор кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, доктор юридичних наук, професор - **Камінська Н.В.**

Одним з найважливіших результатів судової реформи в Україні є становлення відкритої, прозорої для суспільства судової системи, що властива саме правовій державі з її розвинутими громадянськими інститутами захисту прав людини. Саме 28 квітня 1992 р. Верховна Рада України схвалила першу Концепцію судово-правової реформи в Україні, в якій «створення нового законодавства, вдосконалення форм судочинства» та перебудова судової системи були проголошені головною метою судово-правової реформи. З метою комплексного реформування судової системи у травні 2006 р. Президент затвердив Концепцію вдосконалення судівництва для утвердження справедливого суду в Україні відповідно до європейських стандартів [1].

Конституція України виходить з утвердження єдності міжнародного і національного права України, відкритості її конституційної системи. Стаття 9 Основного закону нашої держави передбачає, що чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України. Укладення міжнародних договорів, які суперечать Конституції України, можливе лише після внесення відповідних змін до Конституції України [2].

Значну роль в узгодженні національного і міжнародного права відіграє Конституційний Суд України. Відповідно до частини першої статті 151 Конституції України, а також пункту 2 статті 13 Закону «Про Конституційний Суд України», він дає висновки про відповідність Конституції України чинних міжнародних договорів України або тих міжнародних договорів, що вносяться до Верховної Ради України для надання згоди на їх обов'язковість. Це повноваження Конституційного Суду є одночасно однією з основних його функцій [3].

Значну роль в узгодженні національного і міжнародного права відіграє Конституційний Суд України. Відповідно до статті 13 Закону «Про Конституційний Суд України», він дає висновки про відповідність Конституції України чинних міжнародних договорів України або тих міжнародних договорів, що вносяться до Верховної Ради України для надання згоди на їх обов'язковість. Дане повноваження Конституційного Суду є одним із провідних його функцій.

Забезпечення дії міжнародних договорів у внутрішньодержавній сфері відіграє судовий конституційний контроль, що в залежності від обраної державою моделі і реалізується судами загальної юрисдикції (американська) або конституційними судами (європейська). Основна мета конституційного контролю європейської моделі полягає у створенні окремого провадження перевірки конституційним судом відповідності нормативно-правових актів та міжнародних договорів конституції держави.

Лукашук виділяє особливості розмежування правових наслідків визнання неконституційним внутрішньодержавного акту та чинного для держави міжнародного договору. Наприклад, рішення про неконституційність закону визначає його дійсність і має абсолютне значення - втрату ним сили. В свою чергу рішення про неконституційність міжнародного договору визначає його застосовність і має відносне значення, тому що не може позбавити договір міжнародно-правової сили, таким чином він стає непридатним для застосування як частина права країни. При цьому невиконання державою своїх міжнародних договірних зобов'язань, навіть якщо воно обумовлене рішенням конституційного суду про неконституційність міжнародного договору, тягне за собою міжнародну відповідальність[^]].

Підтвердженням цьому є стаття 27 Віденської Конвенції про право міжнародних договорів, відповідно до якої, учасник не може посилається на положення свого внутрішнього права як на виправдання для невиконання ним договору, а також положення статті 26 Конвенції про те, що кожен діючий договір є обов'язковим для його учасників і повинен добросовісно ним виконуватись [5].

Важливим є те, що Європейська хартія регіональних або мов меншин 1992 року офіційно є чинним міжнародним договором для України, так як була ратифікована

Законом № 802-IV 2003 р. Зазначена ситуація означає, що чинне законодавство допускає багаторазову ратифікацію одного і того ж конституційного міжнародного договору, але не визначеним залишається при цьому лише статус такого договору в період між втратою чинності старого закону про його ратифікацію і прийняттям нового.

Колізії між національно-правовими і міжнародно-договірними нормами виступають необхідним або таким, що його неможливо уникнути, компонентом взаємодії міжнародних договорів та національного законодавства.

Терлецький Д.С. запропонував заходи з вирішення таких колізій поділити на три групи: 1) заходи із запобігання колізіям, що здійснюються під час укладання міжнародних договорів України; 2) заходи з усунення колізій; 3) заходи з подолання колізій, що здійснюються, відповідно, після надання згоди на обов'язковість міжнародних договорів України[6].

При аналізі заходів з попередження досліджуваних колізій доводиться, що надані Міністерству юстиції України повноваження щодо проведення правової експертизи проекту міжнародного договору прямо конфліктують з повноваженнями, наданими Конституційному Суду України. Принципове питання наслідків встановлення невідповідності міжнародного договору Конституції України залишилося законодавчо не врегульованим. Закон України "Про міжнародні договори України" 2004 р. не закріплює строків й обов'язку Міністерства юстиції України ініціювання звернення Президента або Кабінету Міністрів з конституційним поданням до Конституційного Суду України.

Характеризуючи заходи з усунення колізій між нормами Основного Закону України і нормами міжнародних договорів, слід наголосити не виправдане обмеження кола суб'єктів права конституційного подання щодо конституційності чинних міжнародних договорів України.

Виходячи з того, що відповідно до Конституції України чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України, Конституційний Суд використовує положення міжнародних договорів України для мотивування своїх рішень і висновків, а також ухвал про відмову у відкритті конституційного провадження.

Реалізація Конституційним Судом України функції судового контролю конституційності чинних міжнародних договорів разом з позитивними рисами створює деякі неоднозначні наслідки, що за відсутності відповідного національного законодавства і єдиної судової практики значно ускладнює виконання Україною своїх міжнародно-правових зобов'язань.

Список використаної літератури:

1. Концепція вдосконалення судівництва для утвердження справедливого суду в Україні відповідно до європейських стандартів: Указ Президента України № 361/2006 від 10.05.2006 р. // Офіційний вісник України. - 2006 р. - № 19. - Ст. 1376.

2. Про Конституційний Суд України: Закон України від 16 жовтня 1996 року № 422/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. - 1996. - № 49. - С. 272.

3. Про Конституційний Суд України: Закон України від 16 жовтня 1996 року № 422/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. - 1996. - № 49. - С. 272.

4. Лукашук И.И. Международное право в судах государств. - СПб.: СКФ «Россия - Нева», 1993. - С. 236, 242.

5. Віденська Конвенція про право міжнародних договорів 1969 року [Електронний ресурс]. - Режим доступу: [http // zakon.rada.gov.ua](http://zakon.rada.gov.ua).

6. Терлецький Д.С. Конституційно-правове регулювання дії міжнародних договорів в Україні: Монографія. - Одеса: Фенікс, 2009. - С. 182.